

Beate Frederichsen (tidl. Beate Andreassen)

Beate er tidligere medlem af menighedsrådet og var formand for menighedsrådet fra 2009-2016. Men allerede i 70'erne deltog Beate aktivt i kirkens liv. Hun fortæller her om sine oplevelser.

Min deltagelse i kirkens liv startede helt tilbage i 1973, hvor jeg sang i kirkens børnekor. Det var dengang i trækirken eller vandrekirken, der stod overfor stationen på Strandskolevej.

Senere blev jeg medlem af Menighedsrådet, hvor jeg var formand i flere år og i en kortere periode kontaktperson.

Efter min udtræden af Menighedsrådet har jeg ikke deltaget så meget i kirkens liv, men har kun enkelte gange været til julebasar og gudstjenester i Brøndby Strand Kirke.

Trækirken

Fra trækirkens tid husker jeg især Pastor Krebs, som var fast præst i kirken. En venlig og rar mand, som altid valgte nogle svære salmer, hvilket han selv sagde var fordi, at han var totalt tonedøv. Han inviterede hele børnekoeret med til sin 70-års fødselsdag i Strandens Forsamlingshus. Det var der ikke mange, der kunne finde på dengang.

Ud over Krebs var det Frede Jørgensen fra Brøndbyvester og pastor Magnusson fra Glostrup, der holdt gudstjenesterne. Frede Jørgensen kunne man forstå, Magnusson messede og havde en smuk stemme. Pastor Krebs havde som regel altid noget i sine prædikener om "Dengang jeg var missionær iIndien" (tror jeg nok, det var).

Kirkerummet var lidt sjovt, men der var en god stemning i kirken.

Jeg kender kun forholdene i trækirken fra min deltagelse i koret. Vi fik kr. 5,00 pr. gudstjeneste (og 10 Cecil kostede kr. 3,85, mener jeg det var).

De vigtigste indtryk, jeg tager med mig fra den tid, er, at gudstjenester og prædikener var noget, jeg kunne lide. Og organisten og kirkesangeren. Sangeren (en kvinde) stod altid og vippede på fødderne, og når hun skulle op i toner, stod hun på tæer. Det var lidt svært for koret ikke at grine.

Pastor Krebs var på mange måder vellidt, men også nem at lave grin med. Jeg gik ikke selv til konfirmationsundervisning, men det gjorde mine klassekammerater, og de drillede ham en del.

Der blev blandt de unge fundet på mange ting at drille eller genere Krebs og kirken med. Ting, der kunne skabe megen moro blandt de (os) unge. I dag synes jeg nok, at det var tarveligt, især overfor Pastor Krebs som var et sødt og godt menneske.

Den nye kirke

Jeg var dengang, da den nye kirke blev planlagt, hvilket har været i 70'erne, da jeg stadig boede hjemme, ikke tilhænger af byggeriet. Mine erfaringer fra kortiden var, at der ikke kom særligt mange mennesker i kirken.

Jeg oplevede ikke ellers de første år med den nye store kirke, da jeg ikke boede i sognet i den periode.

Kirken fra år 2000 til nu

Kirken har på nogle måder haft dårlige forhold fra år 2000 og frem til i dag, idet der er en meget lav medlemsprocent i forhold til antallet af indbyggere. Mere end halvdelen er ikke medlemmer, hvilket skyldes, at indbyggerne i sognet overvejende er muslimer.

Der er dog med de tre nye præster kommet et samarbejde, sådan som jeg oplever det, med de muslimske grupperinger/moskeer, hvilket er en god ting.

Religionsmødet er væsentligt, lige som kulturmødet er det.

Det indre liv i kirken, synes jeg, har været præget af manglende samarbejde mellem de kirkelige grupperinger. I Menighedsrådet har det, i de perioder jeg har været medlem, været noget nært umuligt at komme overens med den missionske fløj. Eller måske mere korrekt, med nogle af de personer, der tilhører den missionske fløj. Det har givet sig udslag i dårlige arbejdsforhold for personalet, og måske nok især for præsterne.

Det er mit indtryk, at det er blevet bedre i dag. Jeg synes Missionens store indflydelse har betydet, at Brøndby Strand Kirke ikke er en kirke for de mennesker, der bor i Brøndby Strand, men en kirke for de missionsfolk, der bor i Brøndby Strand.

Økonomisk har forholdene været ganske gode, bortset fra det store underskud, der skulle dækkes med besparelser omkring 2005/2007, men det betød at der blev arbejdet med personalenormeringer, hvilket har været en gevinst for kirken.

Der har dog været økonomi til kirkeligt arbejde, meget kirkeligt arbejde, og til de anlægsarbejder, der har været behov for. Økonomien er ikke det vigtigste, men sætter dog rammerne for, hvad der er muligt.

De vigtigste indtryk jeg tager med mig fra min tid i menighedsrådet er, at der desværre i meget stor udstrækning har været kævl og bævl og ufred internt i Menighedsrådet og i menigheden.

Og så en manglende rummelighed over for folk, der ikke hører til Missionen. Dette er en af grundene til, at jeg i dag ikke kommer i kirken i særlig høj grad. Brøndby Strand Kirke er stadig min kirke, men mest min lejlighedskirke.

Det lykkedes dog at samarbejde om ansættelsen af 3 nye præster i min tid i Menighedsrådet og selvom ønskerne som udgangspunkt var forskellige hos de forskellige fløje, så endte det med ansættelse af 3 gode præster og i stor enighed om valgene. De nye præster, Elisabeth Krarup de Medeiros, Peter Sander og Michael Hald Jacobsen, har været og er en stor gevinst for kirken og kirkelivet.

Derudover er det vigtigt at sige, at der er og har været dygtige organister og sangere i kirken, hvilket er en stor ting. For musikken er vigtig. Nogle gange mere vigtig end vi umiddelbart tænker over.

Af de mennesker, der har haft deres gang i kirken, har jeg lagt mest mærke til præsterne, hvilket ikke er så mærkeligt. Nogle har jeg lagt mærke til for det gode, andre for stridigheder og ikke så gode ting.

Dertil kommer personalet i kirken, som – med enkelte undtagelser – gør et stort og godt stykke arbejde. Og dertil menighedsrådsmedlemmer, med hvem der har været godt samarbejde. Det betyder ikke kun de mennesker som har haft samme holdninger som mig, men alle dem hvor vi sammen har arbejdet for evangeliets fremgang her i verden. Om det så har handlet om Kulturweekend eller kirkekaffen eller gode samtaler.

Af de vigtigste aktiviteter i Brøndby Strand Kirke udover gudstjenesterne synes jeg, at Fred og Frikadeller (i dag kaldet Fred & Fællesskab) skal nævnes. Dertil også korarbejdet, hvor der er plads til alle, og Julebasaren og Menighedsplejen. Og så alle de andre ting, hvor mennesker møder mennesker og hvor der er kirke.

Alfa/Beta kurserne har jeg aldrig været den store tilhænger af, men foredrag er jeg derimod glad for.

Stemningen og omgangstonen i kirken har desværre ikke altid været lige god i den tid, jeg har været medlem af menighedsrådet i Brøndby Strand Kirke, men det er dog vigtigt at sige, at der trods alt også har været mange gode stunder i min tid i kirken

Som nu f.eks. gode samtaler med personale og menighed. At være sammen om at holde gudstjeneste. At se ting lykkes. At det lykkes at blive enige om at ansætte 3 nye præster, så disse kan gå i gang med et samlet Menighedsråd i ryggen.

Til sidst vil jeg gerne sige, at det er godt vi har en kirke her i Brøndby Strand, hvor der fysisk er plads til mange aktiviteter. Her tænker jeg især på den nylige udvidelse fra 2020, hvor kirken fik en ny menighedssal føjet til. Mere plads giver nye muligheder.

Jeg synes, at der er et højt dørtrin, man skal over, for at komme ind i kirken. Og jeg føler mig stadig sat ud på et sidespor som medlem af menigheden, fordi jeg ikke tilhører den "rigtige" fløj. Det er jeg ked af. For kirken er større end os enkeltpersoner.

Jeg vil dog tilføje, at det aldrig har været præsterne, der har sat mig (eller nogen anden) udenfor.

Beate Frederichsen